

Golf en hoe het gespeeld moet worden.

In een der laatste nummers van het *Strand Magazine* vonden wij een interview, dat de schrijver hield met Taylor, den bekenden beroepsspeler, den huidige houder van het kampioenschap. Het artikelje draagt het opschrift: „Golf, and how to play it”, en daar het blijk geeft geschreven te zijn door iemand, die het spel door en door kent en die de tact had, door het stellen van oordeelkundige vragen, aan den grooten man belangwekkende mededeelingen en aanwijzingen te ontklokken, zoo vonden wij het niet ondienstig om het onder de oogen te brengen van onze lezers, onder wie zich, naar wij weten, vele belangstellenden bevinden.

Vóór den „drive”.

Wij mogen geen aanvang maken met de bewerking van dit artikelje, alvorens er op gewezen te hebben, dat wij niet hebben getracht de Engelsche termen te vertalen, terwijl wij aanmerkelijke bekortingen aanbrachten, waar in het oorspronkelijke beschrijvingen van plaatselijke bijzonderheden of oordeelvellingen over bijzondere personen werden ten beste gegeven.

De inleiding bevat eene aanduiding van de plaats, die golf op dit oogenblik in Engeland inneemt onder de verschillende takken van sport.

Het spel, dat oorspronkelijk uit Schotland afstamt, maakte in korten tijd opgang en veroverde zich weldra eene vaste plaats naast de overige spelen. Nieuwe gronden werden overal ingericht en het zou moeilijk zijn thans eene stad van eenig belang aan te wijzen, die niet haar *golf-link* bezit.

De interviewer bezocht de links te Winchester, waar de beroemde professional aan de club is verbonden. Hij

het loopen van *hole* tot *hole* op onze gewone velden, legt men een afstand af van ongeveer drie mijlen, altijd in eene rechte lijn gaande. Maar volgt men zijn bal, waar die ook valt, dan mag men daar nog wel vijf of zes mijlen bij doen. Natuurlijk varieert die afstand. Een goed speler moet zijn bal op een paar pas afstand kunnen doen neerkomen van de plaats waar hij op mikt. Maar een beginner! Nooit weet hij waar zijn bal te land komt. De minste fout in den slag doet den bal soms 90° afwijken. Alles hangt af van den stand van den speler gedurende den slag en van de manier waarop hij zijn *club* vastgrijpt.

Hoe zoudt gij denken, dat het spel moet worden geleerd?

Als iemand zich onder mijne leiding stelde, zou ik dadelijk alle *holes* met hem rond gaan. Ik zou hem gemeenzaam maken met het gebruik van elke *club*, wanneer de gelegenheid daartoe zich voordeed. Nooit zal iemand goed leeren *golven* als hij b.v. een *driver* neemt, zich oefent in den slag met dezen *club* en dit volhoudt tot hij denkt, dat hij in dit opzicht volleerd is. Ik zou het aldus doen. De *clubs* die gewoonlijk worden gebruikt, zijn een *driver*, *brassie*, *driving iron* of *cleek*, *lofting iron*, *putter* en somtijds een *niblick*. Den eerste zou ik gebruiken voor den openingsslag van den *tee*, of in zeer kort gras; de *brassie* zou op het tapijt komen, als de bal lag op gras van gewone lengte, terwijl velen een benaderings *shot* doen met den *iron*. De *lofting iron* dient om den bal over een hindernis te lichten, als men b.v. een paar meter van struikgewas of biezten verwijderd is, en de *putter* is voor ieder noodzakelijk, zoodra hij op het *green* is.

En de *niblick*?

De *niblick* is een korte, maar zware ijzeren *club*. Hij wordt gebruikt om den bal uit een put of een greppel te halen. Er zijn gevallen, dat de bal valt in wat men zou kunnen noemen een zandput. De oppervlakte is hoekig en het geheel b.v. een meter hoog. Ligt de bal dan aan den voet in het mulle zand, dan gebruikt men in een gunstig geval den *iron*, maar ligt hij vlak tegen de steile zijde van den zandhoop, dan is het gebruik van den *niblick* noodzakelijk. Men neemt hem stevig aan het einde van het handvat en slaat scherp naar beneden in het zand, ongeveer 5 cM. achter den bal. Als die bal goed gespeeld is, rijst de bal in een scherpen boog, voldoende om hem over de hindernis te sturen. Valt de bal in een greppel of een goot, dan speelt men op gelijke wijze.

Onderstel dat de bal niet goed gespeeld wordt? Wat dan?

Waarschijnlijk breekt ge dan uw *club* en raakt ge uit uw humeur.

Welke houding moet men aannemen om het spel correct te spelen?

Nu, antwoordde Taylor, eenigszins bedachtzaam, geen twee spelers, al zijn zij ook onderwezen door denzelfden trainer, spelen precies op dezelfde manier. De hoogte van een speler influenceert natuurlijk zijn slag. De algemeene regel echter moet zijn, om den steel niet te krampachtig aan te vatten, maar toch stevig genoeg om uitglijden gedurende den slag te voorkomen. Bij den slag met den *driver* moet de *club* ver over de schouders worden gewaaid. De speler moet, dit doende, draaien op den bal van den linkervoet, zijne knieën los houden, maar zijne voeten niet bewegen. Dat is het waardoor velen hunne slagen bederven. Zij houden hunne knieën gebogen en hunne voeten niet stevig op den grond.

Te leeren hoe men een bal moet *driven*, is, vergelijkenderwijs gesproken, gemakkelijk. Het komt er op aan den bal op het groene veld te krijgen en dan door goed te mikken het *hole* te bereiken.

De *brassie* komt in gebruik veel overeen met den *driver*, maar het gebruik van den *putter* eischt zeer veel oefening. Om met dit instrument goed te slaan is een quaestie van „oog” en „raken”. Men kan iemand wijzen hoe hij de verschillende *clubs* moet hanteeren, maar er is geen universeele weg naar succes. Oefening doet alles. Het is echter een opmerkelijk feit, dat het „korte” spel, — d. w. z. in de nabijheid der *holes* — van de beste spelers van onzen tijd, dikwijls zoo zwak is in vergelijking met hun *driven*.

Om Golf goed te leeren spelen, moet men zoo jong

mogelijk leeren spelen — hoe eerder, hoe beter. Als een jongen zoo spoedig hij de school verliet begint, zal hij naar alle waarschijnlijkheid een veel krachtiger en meer geacheveerd spel spelen, dan iemand, die begint tusschen zijn zoste en zoste jaar.

Waarom? Omdat hij in staat zou zijn, om meer *swing* in zijne slagen te leggen, zijne spieren zouden geen tijd hebben om stijf te worden, zijn spel zou vrijer zijn.

Andere spelen? Ja, er zijn er eenige, die iemand totaal ongeschikt maken voor Golf. Daar heeft men b.v. cricket. Als men het bat hanteert, is het groote doel om den bal neer te houden buiten bereik der fielders. Bij Golf geld

Na den „drive”.

juist het tegenovergestelde. Men moet onder den bal komen, hem oplichten.

Toch zijn er verschillende goede cricketers, die ook goed golfen. Mr. S. M. J. Woods b.v. heb ik onderwezen. Hij speelt kapitaal en is een krachtig *driver*. Zoo zijn er meerderen.

Onder de andere spelen is football te noemen; dit spel heeft naar mijn idee geen invloed op iemands spel. Een roeier is gewoonlijk een goed *driver*. Het hanteeren der riemen heeft de spieren van armen en schouders ontwikkeld. Een tennisspeler staat er aan bloot, dat hij te stijf is in de schouders, zoodat hij den *driver* of *brassie* niet met het noodige gemak hanteert. Wat de lengte der *clubs* betreft is er inderdaad geen regel. Dit hangt in hoofdzaak van de individuen af. Zoo gebruikt Bernard Sayers, hoewel hij klein is, een langen *club*. Ik houd het met een van 6 ft. 3 inch.

De „swing” van den „drive”.

ontmoette daar Taylor en opende met hem een discours over het spel, beginnende met het stellen eener vraag, die van Taylor weinig tijds vorderde voor de beantwoording, namelijk: Wat denkt ge van Golf?

Wat ik er van denk, antwoordde hij glimlachend, dat kan ik in weinig woorden zeggen. Ik vind het een van de mooiste spelen, zoo niet het beste. Waarom? vraagt ge. Wel, er zijn vele voordeelen. In de eerste plaats krijgt men door het spelen van Golf groote spieroefening. Door

Een „approaching shot”.

Is golf mogelijk op bevroren of harden grond?

Zeker, hoewel dan groote bedrevenheid noodig is. Onderstel dat men speelt gedurende eene strenge vorst, wanneer de grond zoo hard is als steen. Maakt men den openingsslag al in de goede richting, waar zal de bal heen springen na zijn neerkomen? De minste oneffenheid maakt dat hij een heel eind weg loopt. Als ik mocht kiezen, dan zou ik zeker een natten grond boven een bevroren

grond prefereeren. Er zou wel is waar geen „leven” in den grond zitten, maar de bal zou niet zoo onmogelijk wegvliegen, als op een harden bodem; ook zou er meer gelegenheid zijn voor waarlijk goed spel.

Wat nu het maken van een terrein betreft, zoo moet men in de eerste plaats het karakter van den grond nagaan en de beschikbare ruimte overwegen. Sommige velden zijn natuurlijke *golf-links*. Andere moeten van meet af aan er voor worden ingericht. Het voornaamste is om een goed punt van uitgang te vinden. Voorop staat dat men zoo dicht mogelijk bij het clubhuis of de publieke entree begint, om den aanvang te vergemakkelijken. Dan kiese

of stalen plaatjes, witgeverfd en op den grond bevestigd. De bal moet dan gelegd worden op de lijn tusschen deze beide. Een kleine doos met zand of tuinaarde moet ook bij de hand staan, om er *tees* van te kunnen maken. Deze moeten gemaakt worden in den vorm van een kegel, waarvan de hoogte voor verschillende spelers varieert.

Liet men den blik weiden over de *links*, dan ontdekte men kleine wapperende vlaggen, welke de ligging der *holes* aanwezen. Blijkbaar was een geoefend oog een noodzakelijke gave om het spel zuiver te leeren spelen. Maar Tailor zou mij eene verrassing bereiden.

Neen, was namelijk zijn antwoord, toen ik hem vroeg of een scherpe blik een nookzakelijk vereischte was voor een goed speler, ik geloof dat dit niet altijd behoef. Mijn gezicht b.v. is niet al te best. Voor dat ik besloot Golf te gaan spelen als beroep, probeerde ik 5 of 6 keer om in het leger te komen. Mijne lengte en longencapaciteit waren voldoende, maar mijn gezicht bleek gebrekkig te zijn. Onder deze omstandigheden geloof ik niet, dat een scherp gezicht iets essentieels is voor het met succes beoefenen van het spel. Natuurlijk zou iemand met een bepaald slecht gezicht daarvan nadeel ondervinden, maar wat ik noodzakelijk vind is een oog, dat den bal kan volgen en dat de toevallige omstandigheden kan opmerken. Dit laatste is eene omstandigheid, die maakt dat zoo vele goede crickets ook goede golfers zijn.

Welke is de beste *club* voor algemeen gebruik, vroeg ik hem verder. Wel, ik voor mij zou den *cleek* voortrekken, ofschoon daaromtrent de gevoelens wel zullen uiteenloopen. Speelt men met den *cleek*, zoo krijgt men den *drive* van

den houten *club* en de benadering van den ijzeren. Daarom krijgt men oefening in deze beide, en ik heb amateurs gekend, die bij gewoon spel steeds den *cleek* gebruikten.

Of iemand die verre *drives* maakt, veel voor heeft?

Ik geloof het niet: ons axioma is, dat hij die de minste fouten maakt, het op den langen duur wint. Al verliest men ook eenige meters bij den *drive*, een goed speler verbetert zijne positie wel, als hij op het groene veld komt.

De verste bekende *drive* is van 395 yards of ongeveer 360 M! Een aardige afstand voorwaar.

Gevraagd naar de verschillende leeftijden der spelers, welke hij ontmoet had gedurende zijne loopbaan, moest

Tailor toegeven, dat er velen onder waren, die niet vóór den middelbaren leeftijd begonnen waren, en toch zeer goede spelers waren geworden. Maar om bepaald succes te hebben, moet iemand zoo vroeg mogelijk beginnen. Golf is een spel met gematigden, bezielenden, versterkenden prikkel. Menschen die den *driver* en den *cleek* hanteeren, kunnen tot hun zestigste jaar spelen en ontdekken steeds nieuwe jeugd in het volhouden. Eén ding echter moet men in het oog houden, als noodzakelijk. Dat is: men moet zich eene goede leiding verzekeren bij den aanvang. Een slechte gewoonte eens aangenomen, kan nooit volkomen worden afgeleerd.

Hiermede eindigde dit interview, waarvan wij den zakelijken inhoud aan onze lezers hebben willen mededeelen. Wellicht zal het voor sommigen eene aansporing zijn, om eens een proef te nemen en zich bij eene der bestaande clubs aan te sluiten.

Uit de hiernevens afgedrukte illustraties moge tevens blijken, welke houding *clubs* behoort aan te nemen. Het zijn reproducties naar fotografische opnamen van Jhr. H. Pauw van Wieldrecht te Zeist. Deze in elk opzicht uitmuntend geslaagde photographiën, zijn genomen op de *Golf-links* der Doornsche Golf-Club.

men bij de onderscheidene slagen met de verschillende clubs behoort aan te nemen. Het zijn reproducties naar fotografische opnamen van Jhr. H. Pauw van Wieldrecht te Zeist. Deze in elk opzicht uitmuntend geslaagde photographiën, zijn genomen op de *Golf-links* der Doornsche Golf-Club.

Wielrijden.

Amsterdam's Wielrijders Bondslokaal.

Deze vereeniging hield Zaterdag j.l. hare vierde jaarlijksche algemeene vergadering.

Voorzitter: C. M. J. Muller Massis.

Deze bracht in zijn openingswoord de reorganisatie van het Bestuur in herinnering, waarin thans een afgevaardigde is van elke toegetreden vereeniging van den A. N. W. B. in Amsterdam. De vereeniging breidde hare werkzaamheden uit door de buitensociëteit, die dank zij der welwillendheid van het Amsterdamsche baanbestuur tot stand kwam. De verhuizing, die dit najaar plaats had, is eene groote verbetering geweest, die vele nieuwe leden trok. Door de subsidie heeft de Bond de vereeniging thans officieel erkend.

Na lezing der notulen werd het volgende jaarverslag uitgebracht:

Mijne Heeren!

Kon de geestige schrijver van het vorige jaarverslag zijn gemoed niet luchten met ontboezemingen van vreugde en trots over het A. W. B. L. gedurende 1895, mij is het dit jaar veel gemakkelijker in dit opzicht gemaakt. Want wat is gemakkelijker en wat prikkelt meer de ambitie, wanneer men over iemand spreekt of schrijft, dan te zeggen dat het zoo iemand goed gaat. Doch hoeveel gemakkelijker nog vertelt men van iemand, die lang ziek geweest is, die als het ware op het punt gestaan heeft te sterven, dat hij weer beter is niet alleen, doch dat hij gezonder is, zich krachtiger gevoelt dan voorheen.

Zoo gaat het mij met ons Bondslokaal. De jaarverslaggever over 1895 had gelijk met te zeggen:

„Helaas, het doet mij leed u er op te moeten wijzen, dat gedurende het afgelopen jaar het bezoek aan 't Bondslokaal niet van dien aard geweest is, wat men van de leden eener dergelijke vereeniging had mogen verwachten. Was vroeger, in de eerste jaren van oprichting, het Bondslokaal in de middagen eene attractie voor die leden, welke onder genot van kwast en bitter hun kennis van 't allerlaatste wielernieuws wilden vergrooten, dit jaar kon men slechts zelden de weinigen vinden, die nog aan deze goede gewoonte en hun vereenigingslokaal trouw waren gebleven.

Kwam men des avonds eens oploopen, dan was men — feestelijke gelegenheden buitengesloten — bijna steeds de eenige aanwezige.”

Dat is het verleden, mijne heeren!

In de jaarvergadering van December 1895 zag het er inderdaad voor het Bondslokaal treurig uit. Het waren niet de financiën die kwijnden, het was niet het Bestuur dat minder zijn best deed, o neen, dat alles niet. Maar het waren de leden of liever het was de ambitie, de liefhebberij van de leden.

Amsterdam is een groote stad met velerlei genoegens en vele gezellige plekjes. Heel iets anders dan de provincieplaatsen, waar er gewoonlijk maar twee zulke plekjes te vinden zijn: „de Soos” en „het hoekje van den haard”. Hoeveel moeite de Raad van Beheer nu ook deed om onze sociëteit gezellig te maken en de leden als het ware daardoor wilde dwingen te komen, het hielp alles niets. De klacht, dat het lokaal te hoog was en dat men er toch niemand vond, werd algemeener gehoord, en het slot was, dat bijna niemand verscheen. Zoo was het op het eind van 1895 en zoo bleef het gedurende het begin van 1896. Biljart-wedstrijden, Smoking-concerts etc. werden gearrangeerd, niets hielp; een twintigtal trouw gebleven leden kwamen dan geregeld op, en het was ontmoedigend voor de menschen, die er hun moeite en kosten aan besteed hadden. Ik zal u slechts behoeven te herinneren aan den werkelijk uitstekend voorbereiden en geslaagden Chat-noir van ons lid J. F., hoe jammerlijk weinig leden hiervan profiteerden en hoe groot en tijdrovend de voorbereidingen voor dezen avond geweest waren. Er werden dan ook klanken gehoord van het-moest-maar-opdoeken en het-gaat-toch-maar-op-de-flacon, klanken, die flauwer en flauwer werden tegengesproken. Waar moest dat heen?

‘t Was in het vroege voorjaar, dat de eerste geruchten gingen van het verleggen van de wielbaan naar het Willemspark en er grootsche tijdingen van grootsche inrichtingen dezer baan de ronde deden. Onzen Raad van Beheer kwamen deze geruchten ook ter oore, en wat natuurlijker dan dat een hunner, en wel de heer Imans, eens poolshoogte op die baan ging nemen, om te zien of er niet een bescheiden plekje als *zomersociëteit* daar voor ons gereserveerd kon worden. En ziet, genoemde heer had geluk. Het baanbestuur, dat op de baan een groot restaurant had laten zetten, was genegen bijna de helft hiervan voor den zomer aan ons af te staan; en het was dan ook met eenigen trots, dat de Raad van Beheer, toen bestaande uit de h.h. C. M. J. Muller Massis, voorzitter, L. H. Daniëls, secretaris, N. M. A. M. de Moraaz Imans, penningmeester, en C. Bonebakker en Th. J. Klaverweiden, commissarissen, een circulaire met afbeelding van het nieuwe lokaal den leden toezond, waarin deze heugelijke tijding werd medegedeeld. Groote kosten noch avonden arbeids werden ontzien, om de buitensociëteit zoo gezellig mogelijk te maken. Een geheel nieuw ameublement voor binnen zoowel als voor het terras werd aangeschaft; honderden guldens werden besteed en het resultaat was grandioos. Niet alleen dat ons introductieboek met ettelijke beroemde namen uit binnen- en buitenland aangevuld werd, zooals wel altijd het geval is geweest, doch dat in den laatsten tijd ook al door de leden verwaarloosd was, doch in den loop van den zomer traden niet minder dan 138 buitensociëten, die slechts 50 cents extra contributie betaalden, toe, en we kregen er ook 70 nieuwe leden door.

Vanaf de opening dezer buitensociëteit, die met eenige feestelijkheden, als speeches, muziek en illuminatie vergezeld ging, dagteekent een nieuw tijdperk van bloei voor het A. W. B. L. Want waren het niet die nieuwe meubelen, die het bestuur deden peinen ze in een waardiger lokaal dan het oude te plaatsen? En waren het niet de nieuwe leden, die beter gehuisvest dienden te worden dan in ons oude ze étage-heim?

Lang behoefden de bestuurders daar evenwel niet over te beraadslagen, want plotseling verdwenen de aannemers, die gedurende de jaren, dat wij boven huisden, de te étage onveilig maakten. Spoedig werden onderhandelingen met den heer Brink

In den „bunker”.

men eene geschikte plaats voor den eersten *tee*, daarna voor den eersten *putting-ground*. De beste afstanden voor de *holes* zijn 160, 320, 500 yards, enz. De tweede en volgende *holes* maakt men op gelijke wijze. Men moet daarbij echter zorg dragen de afstanden te wijzigen in verband met den grond en de hindernissen en ook voorkomen dat men elkander hindert. Men moet dus zorgen dat, wanneer men eene lijn trekt b.v. van het 5de naar het 6de *hole*, die verbindingslijn niet te dicht nadert eene verbindingslijn van een ander tweetal. Deed men dit niet, dan loopt men de kans, dat men geraakt wordt en een slag van zoo'n lustig de lucht doorklievend golfbal is werkelijk niet om mee te lachen

„Holing out”.

Als de *links* ruw zijn, moeten de *holes* kunstmatig worden gegraven en aan de bovenzijde met een ijzeren band worden voorzien, om te verhinderen dat deze afbrokkelt. Dan moeten er vlaggen zijn — liefst roode en witte — om de rondes aan te duiden. De *putting-grounds* hebben speciale zorg nodig. Men moet ze rollen, zorgvuldig gelijk maken en het gras moet zeer kort worden gehouden. Zij moeten zijn als een billart, maar zijn zij eenmaal in orde, dan blijven ze het lang en het kost weinig moeite ze goed te houden. De plaats voor de *tees* wordt bij elk *hole* gewoonlijk aangeduid door twee ronde ijzeren